

На кръстопъти спре се уморенъ
свети Иванъ. Зелъ сбогомъ летний день
прибираше се вече на почивка,
на бледни устни съ лилова усмивка.
Надъ равнини полъхва хладъ нощта.
И тъмна се, каточели мечта
недомечтана, тамъ възправи Рила,
во небесата снеженъ върхъ побила.

Къде е той? Какъвъ е тоя кътъ?
Предъ него се кръстосватъ пътъ презъ пътъ,
и всякой пътъ въ незначайността се крие.
Къде? Презъ кой ли той да се отбие?
Надъ равнините легна вече нощта.
Като алмазъ изгрея на твърдъта
вечерницата, мрачини пробила,
и затрептя таинствено надъ Рила.

И стори му се някой въ тоя мигъ
насреща му като да иде — ликъ
въ сияние и тихи, кротки стъпки.
Свети Иванъ се отстрани, и тръпки
полазиха светата му снага:
че пътника позна той веднага —
по раните останали отъ кръста,
по дигнатите съ благословъ два пръста,

по кървавий на челото венецъ.
И въззова смутения светецъ:
„О, Господи, нозете си изходихъ,
гори, поля и планини пребродихъ,
да търся все спасителния пътъ —
на истината пътя — и светътъ
и на светътъ живота що обхожда,
при тебъ тозъ който води и дохожда.“